

Greenbooks

ผลงาน
Bestseller

ขายดีตลอดกาล
จากผู้เขียน
กลิ่นสีและกาวแป้ง

กลิ่นสี

และ

ทักแป้ง

นิยายสุดหรรษา
ของเหล่านักเรียนศิลปะในรั้วศิลปากร
ที่จะทำให้คุณหัวเราะจนจากรรไกรค้ำง

พิกุล ฟูง.

นิยายสุดหรรษา
ของเหล่านักเรียนศิลปะในรั้วศิลปากร
ที่จะทำให้คุณหัวเราะจนขากรรไกรค้าง

กลืนสีและทีแปรง

พิษณุ ศุภ.

ผลงาน Bestseller

ขายดีตลอดกาล

จากผู้เขียน

กลืนสีและกาวแป้ง

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์

คำนำผู้เขียน

ประวัติผู้เขียน

ฉันรักกลิ่นสี

ขอสาบานด้วยความรัก

แผ่นดินนี้ใครจง

ภาพข้างหลัง

ใต้เงาตะวัน

วันประลองกิน

ถามหาความลับ

คู่แค้นนิรันดร์กาล

รางวัลแด่คนช่างฝัน (น้ำเป็นแก้ว)

เกิดเป็นทาสแต่ชาติปางก่อน

วิญญาณ ความรัก ความรู้สึก และกระป๋องน้ำ

ป่าเขาฆ่าเราไพร

พระเจ้าไม่เข้าข้าง

ฝันสีทอง (แดง)

วิถีคนบ้า

นายแบบที่เคารพ

สมบัติพลัดกันอำ

หนึ่งหมา หนึ่งคน

หอมกลิ่นปริญญา

CBeebies

ฉันรักกลิ้งสี

กลับมาพบกันอีกตามที่เคยสัญญากันได้เมื่อตอนที่ได้ลาโรง *กลิ้งสีและกาวแข็ง* ไป ความจริงสัญญาที่ผมพูดถึงนี้ก็ไม่ได้เป็นสัญญาคู่หมั้นหรือสัญญาเช่าซื้อที่ดินคอนโด ซึ่งจะต้องกระทำกันระหว่างคนสองคน แต่เป็นสัญญาที่ผมทำไว้เพียงฝ่ายเดียว ผู้อ่านที่อ่านแล้วอาจจะไม่รับสัญญาดูด้วยก็ได้

สัญญาของผมจึงเป็นประเภทสัญญาออกข้อหรือสัญญาหน่อมแน้มอะไรอย่างนั้น

ตอนที่ผมจบ *กลิ้งสีและกาวแข็ง* ไปหมาดๆ มีแฟนฯ ธรรมดาตามขอให้เขียนต่อ แต่แฟนแบบเข้มขัน บอกมาว่า ไม่อยากให้ผมเขียน *กลิ้งสีฯ* ออกมาอีก ด้วยเหตุที่อยากจะหยุดความทรงจำอันน่าประทับใจไว้เพียงแค่นั้น ถ้าผมปล่อย *กลิ้งสีฯ* ออกมาอีก เกรงจะกลายเป็นกลิ้งเนาเหม็น แหม...ผมงั่งซืมไปเลย หลงเชื่อแฟน เข้มขันกลุ่มหลังอยู่พักใหญ่

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก ก็เกือบห้าปีแล้วที่ผมหยุด *กลิ้งสีฯ* ไป ภาระยะหลังๆ นี้มีแฟนมากตามอยู่บ่อยๆ ว่าเมื่อไหร่จะเขียน *กลิ้งสีฯ* ต่อสักที บ่อยเข้าผมก็เลยตะบะแตก หวังว่าแฟนฯ ที่ไม่อยากให้ผมเขียนคงไม่มาดักกัดผมนะ ถ้าผมจะปล่อย *กลิ้งสีและทีแปรง* ชุดนี้ออกมา ขอรับรองว่าจะไม่ปล่อยน้ำเน่า...สาบาน

ปัญหาที่ทำให้ *กลิ้งสีและทีแปรง* ออกมามากๆ (เรียกว่าไม่ทันกับความต้องการของตลาดเลย) เป็นปัญหาเดียวกับที่เคยทำให้เริ่มต้น *กลิ้งสีและกาวแข็ง* ออกมาช้า สิ่งนั้นก็คือชื่อเรื่อง ซึ่งถ้าผมคิดชื่อได้เร็วเหมือนคนอื่นฯ นักเขียนอื่นๆ ผมอาจจะได้เขียน *กลิ้งสีและกาวแข็ง* ไปเมื่อตอนที่ผมอายุได้ยี่สิบ *กลิ้งสีและทีแปรง* ก็คงจะเขียนได้ตอนอายุสัก 25 ปี และมี *กลิ้งสีฯ* ต่อมาอีกสัก 5-6 ชุดแล้ว

ตลอดห้าปีที่ผ่านมา นี้เกือบจะวันเว้นวันที่ผมจดชื่อเรื่องที่ผมนึกขึ้นได้ไว้ ไม่ว่าจะเป็น “กลิ้งสีและคาวแข็ง” “กลิ้งคาวและแป้งสี” “กลิ้งแสร์งและกาวปี” อันแรกค่อนข้างไปทางเชกซ์มีกลิ้งคาว และอันสุดท้ายค่อนข้างหวาดเสียวเลยไม่เอา

ที่คิดว่าค่อนข้างไปทางรูปธรรม มีอยู่เช่น “ก้อนดินกับกลิ้งสี” ซึ่งฟังแล้วดูมันหนักสมองผสมขี้เลื่อยอย่างไรก็ไม่รู้ เลยมองไม่เอา

ที่ดูเป็นนวนิยายขายดีก็มีชนิดหวานแหวว เช่น "กลิ่นสีที่พัดโชย" "ยังไม่สิ้นกลิ่นสี" "กลิ่นสีกลิ่นฝัน" ถ้าจะให้เข้มข้นหนักแน่นดูเป็นนิยายระดับโบนเบลไพเรซก็ต่อเป็น "เพื่อนกลิ่นสี" "คนเพื่อนสี" และ "ต่างกลิ่นต่างสี" แต่ผมไม่เอาหรอกชื่ออย่างนี้ เดี่ยวขายดี

คิดจนหัวจะปรุ จนรำร่าจะใช้ชื่อเดิมอยู่แล้ว กลัวก็แต่จะหาว่าเป็นนักเขียนทิ้งที่ไม่ยกกะมีสติปัญญา แต่คิดชื่อเรื่องใหม่ๆ ก็ยังคิดไม่ออก แล้วจะไปทำอะไรกัน ตัดสินใจตายเป็นตาย เอา *กลิ่นสีและที่แปร่ง* นี้แหละ จะได้หลุดตอนอื่นๆ ออกมาเสียที

แม้ว่ามันจะไม่หือหวานนัก แต่ก็ดูชื่อๆ และจริงใจดีใช้ไหม

เอาละ...ผมว่าเราามาเริ่มสละบัดที่แปร่งกันเลยดีกว่า หลังจากที่เก็บอยู่ในกล่องเสียนาน ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านไปหลายปีแล้วก็ตาม ผมก็คงจะต้องขออนุญาตตามตัวละครทั้งหลายของผมกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นการรื้อฟื้นความทรงจำระหว่างผมกับผู้อ่าน และไม่ว่าตัวละครของผมจะเต็มใจหรือไม่เต็มใจที่จะกลับมา ผมก็คงจะตามเอาเขากลับมาจนได้แหละนะ

ชาว *กลิ่นสี* นั้นอยู่เหนือกาลเวลาและไม่มีสถานที่ เรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นอาจจะเกิดขึ้นเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว หรือตัวละครทั้งหลายอาจจะเป็นผู้คนต่างยุคสมัยกัน แต่ก็มารวมกันอยู่ได้ในเรื่องเดียวกัน "ตึก กลิ่นสี" อาจจะมีชีวิตโลดแล่นอยู่ในยุคสมัยของ "ท่านอังคาร" ก็ได้ ในขณะที่ "อาจารย์ศิลปะ" หรือ "อาจารย์ฝรั่ง" ของพวกเราอาจจะยังมีชีวิตอยู่และท่านยังขึ้นลงบันไดระหว่างห้องสตูดิโอกับห้องเรียนอยู่ทุกวัน

ครับ บนโลกของชาว *กลิ่นสี* ยังไม่มีใครตาย ยังไม่มีใครสูญหายไปจากความทรงจำ มันยังคงเป็นความจริงอยู่ แต่เป็นความจริงที่มีคนเลอะเลือนอย่างผมพยายามจะปะติดปะต่อให้เป็นรูปร่างเท่านั้นเอง

ยังจำ *เอนก* ผู้นำรักได้ไหม เขาเรียนซ้ำแล้วซ้ำอีกจนเป็นปู่ เขาชอบแหย่ผู้คนที่คิดว่าจะไม่โกรธเขา เอนกจบแล้วเป็นครูสอนศิลปะอยู่ที่นี้ แต่ด้วยความที่เป็นครูแล้วไม่มัน เขาไปอยู่วอชิงตัน ไปทำมาหากินล้างถ้วยชาม เมื่อไม่นานมานี้ได้ข่าวว่าไปเป็นอะไรละ ซีเคียว หรือการ์ดเผื่อรถตามคาร์ปาร์ก แล้วก็โดนไอ้มีดชกปากเพราะเขาไปชกปากไอ้มีดก่อน (แต่คงชกไม่ถึงปากไอ้มีด เพราะเอนกตัวเท่าลูกหมา)

ตอนนี้ยังไม่มีข่าวว่าเอนกจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ดิลก นักกีตาร์ใจเย็นเป็นช่องฟรีซ เขาเรียนเก่ง ขยัน อารีอารอบกับเพื่อนฝูง แต่เขาจบแค่อนุปริญญา ไม่มีสิทธิ์ทำปริญญาเพราะเขาเป็นคนดีเกินไป เขาหลีกหนีเพื่อนฝูงไปทำมาหากินที่เมืองมะกัน ได้ข่าวว่าตอนนี้ร่ำรวย ฝรั่งยังทิ้งในฝีมือเขียนคัตเอาต์ขนาดใหญ่ ก็แค่ฝีมืออนุปริญญา...เฮ้

หญิงป้อม สาวชาววัง (วังท่าพระ) ผู้อ่อน (น้อม) วย เธอผู้เป็นหินอยู่ในไซหรือไซอยู่ในหินก็แล้วแต่ เธอผู้สร้างวีรกรรมเมื่อคราวไปตรวจร่างกายที่ศิริราช ยังจำเธอได้ไหม เธอเรียนไปอย่างสบายๆ แม้ว่าในช่วงหลังๆ นางสนองพระโอษฐ์ที่คุณแม่เธอจัดมาให้ดูจะเห็นห่างเธอไปบ้าง แต่ก็ยังไม่จางหายไปเสียทีเดียว

ไม่ว่าเธอจะจบไปนานสักเท่าไร เธอก็ยังดูบริสุทธิ์อ่อนวัยอยู่ดังเดิม

ญาณ เพื่อนรัก ฤๅษีแห่งเกาะแก้วพิสดาร เขามีชีวิตที่มีสีสันพิสดาร เขาลุกเดินหนีจากห้องเรียนในมหาวิทยาลัยไปสู่ห้องเรียนของโลก เขาเดินเข้าเดินออกระหว่างโลกบริสุทธิ์ภายนอกกับสังคมโลโครกของมนุษย์เมืองอย่างไม่รู้จบสิ้น

เขามีชีวิตที่น่าศึกษาติดตาม แต่ไม่น่าตามอย่าง

สมสราญ ผู้มีความบ้าเป็นระยะๆ เขาเคยบ้าจะเชือดหูแบบแวนโก๊ะ เคยคิดที่จะเปลี่ยนชื่อเป็นระพี นทรนาถ ฐากูร อยากเป็นนักฟุตบอลอย่างเปเล่ ในที่สุดเขาได้ไปเป็นในสิ่งที่ไม่เคยคิด คือทหาร ได้ข่าวว่าเคยออกรบในแนวหน้าที่ภูหินร่องกล้า ผมเชื่อว่าความบ้าของเขาคงจะทำให้เขาได้เป็นนายพลเข้าสักวัน

พี่ยุทธการ นักวางแผนที่ทุกคนกลัวจนไม่อยากเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง หัวคิ้วของพี่ยุทธดูเหมือนจะผูกเป็นเงื่อนตายอยู่หว่างหน้าผากเมื่อตอนที่สมองเขากำลังเริ่มปฏิบัติการ น่าเสียดายที่พี่ยุทธมักวางแผนการให้คนอื่น แต่สำหรับตัวเขาเองดูเหมือนว่าเขาจะเคื่องคว้างไร้ทิศทาง บางคนบอกว่าเขาคงวางแผนชีวิตของเขาแล้ว เพียงแต่ว่าเป็นแผนการซึ่งเขากลัวคนอื่นจะดักได้เท่านั้นเอง

ไอ้ซำส หนุ่มบ้านนอกผู้น่ารักที่หลงเข้ามาในโลกสีสันของคนกรุง เขาหยิ่ง ถี้อดี ปากจัด ดูถูก และจริงจัง เมื่อเรียนจบแล้วเขาหายเข้าไปในโลกมายา โลกแฟชั่น เขายังคงเยอหยิ่ง ถี้อดี ปากจัด ดูถูกแบบจริงจัง อยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ประดุจสีแดงที่บีบออกจากหลอดสีฉะนั้น (คือถ้าบีบจากหลอดสีแดงก็จะแดงทุกที)

คุณยังจำ **นายใบ** คู่รักคู่แค้นของไอ้ซำสได้ไหม นายใบผู้ไม่เคยเป็นเซนตัวอะไรที่ลืมนั่น เขาชอบเป็นอะไรๆ ที่เหมือนชาวบ้านนอก ถึงขนาดปลอมตัวเป็นพ่อค้าขายข้าวเหนียวปิ้ง แม้ว่าเขาจะจบไปแล้ว แต่เวลาหลังจากที่พระอาทิตย์ลับดวง เขาจะแอบมานั่งที่ใต้ต้นจัน รุ่นน้องหลายรุ่นต่อมามองเห็นเขาเป็นอากาศธาตุ เพราะนึกว่าเขาเป็นแบบเขียนรูป เป็นพ่อค้ากล้วยปิ้ง เป็นขอทาน เป็นคนจรจัด หรือเป็นคนบ้าที่หลายคนมาลึงสติต่ออยู่ที่นั่นจนเป็นปกติ

คงยังไม่ลืม **ไอ้บ๊อ** พระเอกลูกทุ่งของผม ชื่อเซอและจริงจัง เขาชอบด่า แต่มักจะด่าใครไม่ทันเพราะพูดซ้ำ เขาโกรธนักถ้าใครมารำว่าติดอ่าง เขาจะเถียงเป็นพัลวันถ่า

"อะ...อะ...ไอ้...ห้า...เหว...ตะ...ตะ...ติด...อ่าง ก็พวก...ชะ...ชอบ...อาบ อะ...อะ...อบ...นวด ซิวะ กะ...กู...มัน...พูดซ้ำไว้ย...อะ...อะ...ไอ้...โง่"

บ๊อเรียนจบได้เกียรตินิยมเขียนา ใครๆ ก็อ้ามันว่าได้เกียรตินิยมที่คนอื่นเขาทำตกไว้ เชื่อใหม่ว่าบ๊อเป็นถึงอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย

ผู้ฟัง คนสมองดีจอมหลับ เขาหลับได้ทุกๆ ที่แม้แต่บนเวทีซ้อมน้องใหม่ ตอนสอบและตอนวาดรูป แต่เขาเรียนดีเป็นบ้าเลย ตอนนี่เขาไปหลับอยู่ที่ธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ นี้แหละ ไม่รู้ว่าทำหน้าที่อะไรในธนาคาร หวังว่าคงไม่ไปนั่งหลับนับเงินอยู่ที่เคาน์เตอร์นะ

พุทธ กวีเอกแห่งวังท่าพระ ตั้งแต่โดนสาวเดชะ (เดคอเรท) หักอกแล้วก็โดนสาวโบราณฯ ทบยดอก เขาก็มุ่งมั่นที่จะเป็นกวีเอกเดชะ เรื่องศิลปะกึ่งนั้นๆ ไม่ค่อยทุ่มเทเท่าไร จบไปแล้วไปทำงานแบงก์ แต่ไม่ชอบเลยไปเรียนต่อที่ยุโรป เรื่องเรียนแล้วจะกลับมาเป็นกวีแห่งกรุงรัตนโกสินทร์นั้น ต่อให้เรียนออกซฟอร์ด เคมบริดจ์ ก็ไม่มีหลักสูตรให้เรียน เขาจึงไปเรียนศิลปะวาดๆ เขียนๆ ต่อ ตั้งใจว่าจะมาแล้วจะได้เขียนรูปประกอบให้บทกวีของตัวเองได้โดยที่ไม่ต้องจ้างใคร

ชำนาญ หม่อมหน้าภาษา (อังกฤษและภาษาอื่นๆ ทุกภาษา ไม่เว้นแม้ภาษาไทย) ผู้มีน้ำใจกว้างยิ่งกว่าสวนเขตตถึงชั้นที่เขาอยู่ เขาจบปริญญาสาขาภาพพิมพ์ไปแล้วกลับมาต่อสาขาจิตรกรรมอีก เพราะจะได้มีสิทธิ์ไปแข่งกีฬามหาวิทยาลัย พอจบจิตรกรรมแล้วก็จะต่อสาขาประติมากรรมตามที่เพื่อนๆ ยุ แต่ก็ต้องมึนเป็นไป เพราะแม่ของชำนาญตามมาด่าถึงทีคุณะ ไม่ยอมให้เรียน ครูบาอาจารย์ไม่ละเว้น โดนด่าวงแตกกระเจิง

“โคตรแม่มีง มึงลองเรียนสิ กูมีด้ามึงตั้งแต่การโรงเรียนครูใหญ่เรอะ”

ชำนาญเข้าทำงานหลายที่ เช่น ธนาคาร กระทรวงกลาโหม แล้วก็บริษัทออกแบบโฆษณา ในที่สุดเขาก็กลับมาปั้นหม้อปั้นดินทำเซรามิกอยู่ที่บ้านในสวน สบายใจเฉิบ

นายประสม คนชอบประสมของคนอื่น เขาเรียนไม่จบ ออกไปกลางคัน วันดีคืนดีเขาก็กลับเข้ามาในคณะ หน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์น้ำมึน เขาบอกว่าเขาทำงานให้สหภาพแรงงาน กำลังทำหน้าที่เป็นผู้นำเพื่อเรียกร้องค่าครองชีพสวัสดิการให้กับพนักงาน ผมขอเตือนให้ระวังตัวให้ดีทั้งสหภาพและรัฐบาล กลัวว่านายประสมจะจับประสมกันเสียทั้งสองฝ่าย

นายมะสัง จอมเพื่อน นายคนที่ถือโครงกระดูกไปท่องบนรถเมล์ นายคนที่บวชเก็บนมเมื่อคราวหัวเรือหัก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาก็เข้าๆ ออกๆ ระหว่างมหาวิทยาลัยกับโรงพยาบาล ทุกวันนี้ใครๆ ก็บอกว่าเขาดีแล้ว แต่ผมยังไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรนัก เพราะผมเจอมะสังเมื่อวานที่ได้ต้นจัน ผมถามเขาว่าไปไหนมา เขาตอบว่า

“ผมอยู่ที่นี้แหละ ไม่ได้ไปไหน เป็นเพื่อนกับอาจารย์ศิลปะ” ผมได้ยินแล้วก็เดินเลี้ยวๆ ไป

ผมบอกแล้วว่าเรื่องราวของชาว *กลีนส์* ของผมนั่นมันเป็นอมตนิรันดรกาล มันอยู่นอกกาลเวลา เพราะฉะนั้นผมจะเชื่อเชิญเพื่อนฝูงที่เป็นตัวละครมาแสดงในตอนที่ไหนเวลาไหนมันก็เรื่องของผม คนอ่านมีหน้าที่อ่านก็อ่านไป ไม่ต้องมาจับผิด เพราะความงมงายไฉนไม่ใช่ตัวจริงนี่ ตัวจริงไฉนต้องเป็นเพื่อนกับไฉนในอะไอย่างนี้

ผมละเบื่อเสียจริงๆ ที่เวลาเจอพวกกลีนส์นูๆ หรือพวกกลีนส์จั๊ๆ พวกนี้จะตรงรี่เข้ามาหาผมแล้วตั้งหน้าตั้งตาต่อว่าทันที “มะสังนะที่จริงเขาบักว่านี่อีกนะ ผมมีเรื่องมันๆ ของเขาเก็บไว้ยังไม่เล่าให้ใครฟังเลย คุณจะทำอะไรละ แต่อย่าเอาเลย เดี่ยวคุณเอาไปทำเป็นนิยายนำหน้าหมด ผมเก็บไว้ให้มันน่าในสมองผมดีกว่า”

บางคนบอกว่า “เรื่องของญาติจริงๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่คุณเขียนสักหน่อย คุณเอาเรื่องของใครต่อใครมาปนในชีวิตเขาจนผมสงสัยเขาจังเลย คุณอย่าทำตัวเป็นฆาตกรด้วยปลายปากกาเลยนะ ผมขอละ”

บางคนก็ว่า “เรื่องที่คุณเขียนก็มันดีนะ ผมชอบ แต่ผมว่าเรื่องจริงๆ ของพวกเรานั้นดีกว่าที่คุณเขียนอีกนะ ว่าไหม”

ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ วันหลังคุณก็ไม่ต้องมาอ่าน *กลีนส์* ของผม คุณรอเอาจากเรื่องจริงก็แล้วกัน ชักโกรธแล้วนะ

เราคงมาเริ่มต้น *กลีนส์ 2* หรือ *กลีนส์และที่แปร่ง* กันที่ช่วงเวลาของการเปิดเรียน ชีวิตหลายคนได้เริ่มต้นที่ตรงนั้น และชีวิตทั้งหลายก็เริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างช่วยอะไรไม่ได้

โดยเฉพาะกับ **ไอ้คุณสุดซ่าส์** ของเรา มาระยะใกล้เปิดเทอมเขามีลักษณะกุกกูกจจ กระวีกระวาดอย่างน่าประหลาดใจว่าจะไม่สบายเป็นอะไรไปหรือเปล่า ธรรมดาที่เคยตื่นสิบโมงเช้าเที่ยงวัน ก็กลับมาตื่นก่อนเจ็ดโมง อาบน้ำอาบท่าแล้วออกเดินเตร็ดเตร่แถวหน้าพระลาน ไปทำชะเง้อชะเง้อหน้าประตูวังตรงทางเข้ามหาวิทยาลัย ทำเป็นเดินตัดสนามหน้าอนุสาวรีย์ ตัดไปตัดมาจนหน้าเวียนหัว ยิ่งถ้าถึงตอนที่พวกน้องใหม่ (สาวๆ) มากันมากแล้ว คุณสุดซ่าส์ของเราดูเหมือนจะบังคับตัวเองไม่ได้เอาเลย

ที่จริงความมีชีวิตชีวาของประธานักโซว์หญิงทั้งหลายเริ่มขึ้นก่อนเปิดเทอมแล้ว ก็คงเริ่มราวๆ ช่วงก่อน เอนทรานซ์ ช่วงนี้จะมีน้องๆ มาตีวงกันมากมาย พวกพี่ๆ ก็กลายเป็นเทวดาขึ้นมาในสายตาของน้องๆ ไม่ว่าจะ พี่ **สมสรานู** ที่เคยตก **ดรออิง** เกือบเอาตัวไม่รอด หรือ พี่ **ประสม** ที่ขาดส่ง **คอมโพส** เพราะกลัวส่งไปแล้วก็ตก เท่ากัน พวกพี่ๆ เหล่านี้กลับเป็นศิลปินใหญ่ เป็นเกจที่คอยตีวงให้น้องๆ โดยเฉพาะกับน้องสาวๆ จะได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ ถึงขนาดรับส่งถึงบ้านฟรีก็มี

มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่พวกเรากำลังตีวงกันอย่างชะมัดเข้มข้นกับน้องสาวๆ ได้ยินเสียงตะโกนดังขึ้นอย่าง อัดอั้นจากกลุ่มของน้องผู้ชายว่า

“ไอ้ย...กูอยากเกิดเป็นตัวเมียให้...”

เรื่องความวุ่นวายของบรรดาหนุ่มนักโซว์หญิงนี้บางทีก็สร้างความสับสนไม่สบายใจกับคนดีๆ ที่เป็นหนุ่มไฟแรงมีอุดมการณ์อย่างพวกเราเหมือนกัน ดังนั้นเมื่อดิ๊กออกปากชวนเพื่อนฝูงไปเยี่ยมบ้านที่ปักชำใต้ ผมกับกวีก็ตกปากกับคำจัดกระเป๋ เตรียมกระดาดขยับกระดานสเก็ตซ์ออกเดินทางได้ในวันที่ชวนนั่นทันที

ไปคราวนั้นผมได้ภาพทะเลสวยๆ มาหลายภาพ พูธได้บทกวีชมเปลือกหอยปูปลามาเป็นเล่ม ส่วนดิ๊ก นั้นไม่ได้ทำอะไรกลับมาเลย เพราะเขามัดบริการเราอยู่ อีกอย่าง อะไรที่เป็นบ้านของเรามันอาจจะจำเจจนไม่เกิดความบันเทิงใจที่จะทำอะไรก็ได้

เราอยู่ได้สักอาทิตย์เดียวก็เตรียมตัวกลับกรุงเทพฯ พอรู้ตัวว่าจะกลับก็ให้วามหิวพีรพีไร ไม่อยากกลับบ้าน เราทำหน้าเศร้าเหมือนโลกจะแตกที่สถานีรถไฟ เชื่องซึมยังกะไปออกหักมากับหินผา จนพูธได้สติพูดเปรยๆ ออกมาว่า

“ไม่เป็นไรน่า เอาจี้ เตี่ยวขึ้นรถไฟเรานั่งแม่งตุ้เสียบึงเสพน้ำจั้นที่ไปจนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ มากันให้ เละไปเลย โอเคใหม่...”

แล้วเราก็ทำอย่างที่พูธกวีแห่งรัตนโกสินทร์แนะนำจริงๆ เราก็กินดื่มกันตั้งแต่บ่ายๆ จนเย็นย่ำ ระหว่างนั้น เราทั้งสามรู้สึกเหมือนกับว่าได้ตกอยู่ในสายตาของใครคนหนึ่งที่เราจ้องมองเรามานานเป็นช่วงๆ แล้ว แล้วเมื่อตอนที่ดวงอาทิตย์ลับยอดมะพร้าวไปยังไม่หมดดวง เจ้าของดวงตาที่ว่ำนั้นก็ตัดสินใจตรงรี่มาที่โต๊ะเรา

“ผมขอนั่งด้วยคนนะครับ รู้สึกว่าพวกคุณกำลังคุยกันสนุกน่าสนใจ ขอผมนั่งคุยด้วยเถอะ คงไม่รังเกียจ
นะครับ”

พุทธันทวินั้นชักจะมึนๆ แล้ว “คงไม่รังเกียจ ใครจะไปกล้ำรังเกียจคนแปลกหน้าไซ้ใหม่ เอาสิ นั่งเลย
ไม่ต้องเกรงใจกันก็ได้”

แต่นายคนนั้นก็นั่งลงอย่างไม่เกรงใจ เริ่มตั้งหน้าตั้งตาคูยและดีมอย่างสนิทสนม ดูจะถูกคอกับพวกเขา
ได้ดีไม่มีปัญหา เพราะดิลกนั้นก็เอาแต่ร้องเพลง ส่วนกวีพุทธก็รำยกร้ออย่างเดียวโดยไม่สนใจว่าใครจะฟังหรือ
เปล่า

เพื่อนใหม่ของเราชื่อ **สุทิน** เขาบอกกับเราว่าเขาเป็นชาวกลิ้งสี่เหมือนพวกเรา ซ้ำยังเป็นรุ่นพี่เราเสีย
ด้วย

“ผมรุ่นพี่โรซ พี่แพทนะ รู้จักใหม่ พวกคุณคงไม่รู้จักผมหรอก ผมไม่ชอบทำตัวซ้าส์ ตอนที่ผมเรียนอยู่ผม
ทำตัวเงิบๆ เมาเก่งเสียอย่าง ไม่ต้องแสดงตัวหรือไซ้ใหม่ ให้อั้มละเกลียดจริงๆ ให้อั้วพวกทำซ้าส์เป็นศิลปิน มัน
ยังไม่ได้เรียนรู้อะไรสักแคไหนเลย อยากจะยื่นบนยอดเขาซะแล้ว ไซ้ใหม่พุทธ...ไซ้ใหม่”

“เออ...ไซ้ สุทิน พี่พุทธถูก แม่งทำตัวเหมือนน้ำเซียว ชอบเขินครกขึ้นภูเขา...ฮะ...ฮะ...ฮา”

พวกเรากลับถึงกรุงเทพฯ แล้ว พี่สุทินจากไปตอนไหนไม่มีใครรู้ เพราะทุกคนรับผิดชอบตัวเองไม่ได้แล้ว
แต่พอเราสร้างเมากลับมารับจูนเครื่องรับเครื่องส่งกันใหม่ ก็ไม่มีใครแน่ใจว่าเคยรู้จักพี่สุทินในฐานะรุ่นพี่ของ
เรามาก่อนหรือเปล่า

แต่เรื่องราวของพี่สุทินไม่ได้ติดค้างอยู่ในใจเราหลายวันนัก เพราะเทศกาลงานติวน้องชักเริ่มเข้มข้นขึ้น
ด้วยใกล้จะสอบเอนทรานซ์อยู่แล้ว และอีกประการหนึ่ง การที่เราไม่รู้จักรุ่นพี่บางคนที่จบไปแล้วก็เป็นเรื่อง
เป็นไปได้ โดยเฉพาะกับพี่ที่จี๊ดๆ

แล้วเย็นวันหนึ่งหลังจากที่เราเสร็จจากงานตัวน้อง กวีพุทธก็เข้ามากระซิบกระซาบอย่างมีความลับว่าเขาเจอพี่สุทิน พี่สุทินอยู่ในกลุ่มของพวกน้องๆ ที่มาตีเวนทรานซ์ ผมกับดิลกไม่เชื่อและบอกว่าเป็นไปไม่ได้ กวีพุทธบอกให้สังเกตดูในวันรุ่งขึ้นแล้วกัน

วันต่อมาพุทธชี้ให้ผมดูพี่สุทินที่กำลังทำท่าผลุกๆ โผลๆ อยู่กับกระดานสเก็ตซ์เหมือนกับหลบๆ พวกเราอยู่ ไซพี่สุทินจริงๆ นั่นแหละ เราสามคนรอตะครุบตัวพี่สุทินตรงหน้าห้องน้ำตรงที่ไม่มีใครเห็น

พี่สุทินกลายเป็นไอ้สุทิน เพราะเขาสารภาพอย่างหมดเปลือกว่าเขาไม่ใช่รุ่นพี่เรา ไม่ได้เป็นเพื่อนที่โรซหรือพี่แพท เขาโกหกเล่นๆ ไม่คิดว่าพวกเราจะเรียนอยู่ที่นี้ ตอนนั้นเขามาตีเพื่อสอบเข้า ไม่มีเจตนาจะยกตนเป็นซีเนียร์เพื่อข่มพวกเราเลย

แล้วก็แล้วกันไป เมื่อยอมรับสารภาพ พวกเราก็ให้อภัย ไม่ตั้งใจตามประสาศิลปินแบบงายๆ จะร้ายก็แล้วแต่อารมณ์ และด้วยความสงสารจับใจ พวกเรากลับเอาใจใส่สุทินเป็นพิเศษ ด้วยอยากให้เขาสอบเข้าเรียนในคณะที่เขารัก คิดว่าเขาน่าจะสอบเข้าได้

สุทินหายไปในช่วงหลังตีและเริ่มสอบ พวกเราเจอเขาอีกทีก็ตอนที่เห็นสุทินแต่งตัวเอี่ยมเพี่ยม ใส่เสื้อขาว นุ่งกางเกงดำ ถือกระดานสเก็ตซ์ใหม่เอี่ยมเดินเข้าประตูวงมาในวันเปิดเทอม พวกเราแสดงความยินดีที่เขาสอบเข้าได้ ยินดีที่เขาได้มาเป็นสมาชิกของเรา ยินดีด้วยความจริงใจ

ผมไม่ค่อยเจอสุทินในช่วงหลังจากสัปดาห์แรกที่เปิดเรียน ได้ข่าวว่าเขาต้องทำงานหาเลี้ยงตนเองด้วยเลยไม่มีเวลามาเรียนบ่อยนัก โดยเฉพาะกับเวลาที่จะต้องซ้อมน้องในตอนเย็น เขามักจะมาขออนุญาตกวีพุทธนักบุญใจอ่อนเสมอว่าเขามีธุระ อยู่ซ้อมไม่ได้ แล้วเขาก็ได้รับอนุญาตทุกครั้งไป

แต่สิ่งที่น้องใหม่จะขาดไม่ได้ก็คือ ตอนที่เราไปรับน้องใหม่กันที่เกาะเสม็ด น้องใหม่ต้องไปทุกคน สุทินรับปากว่าจะไปให้ได้ แล้วก็ไปได้จริงๆ ทุกคนดีใจด้วย

เมื่อตอนที่ถึงท่าเรือบ้านเพใกล้จะลงเรือไปเสม็ด น้องใหม่ทุกคนต้องอยู่ในชุดกีฬาสวมหมวกแก๊ปสีขาว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของน้องใหม่ แต่ผมไม่เห็นสุทินแต่งตัวชุดน้องใหม่เลย ดิลกเข้าไปถาม สุทินบอกว่าเตรียมชุดไม่ทัน

ดิฉันไปสอบถามน้องปีสองที่เป็นกรรมการเชียร์ ได้ความว่าชุดน้องใหม่นี้ พี่ๆ แจกชุดให้ทุกคน ผมเอง
ชักดูใจของบัญชีรายชื่อน้องใหม่มาดู ปรากฏว่าไม่มีชื่อสุทินอยู่เลย พุทธชักเลือดขึ้นหน้า ปฏิญาณว่าจะต้องเอา
เรื่องสุทินให้ได้ที่ตามมาลุบคมพวกเรา

เราสามคนกับพวกเพื่อนๆ หน้าเยี่ยมอีกกลุ่มหนึ่งจัดการลากตัวสุทินไปที่ท้ายรถ สุทินตัวสั้นนั่งงก ยก
มือไหว้ปลุกๆ พุทธทำท่าเงื้อง่าจะลงโทษทัณฑ์ พอดีสุทินพูดขึ้นก่อนว่า

“พี่ ผมโกหกพี่อีกแล้ว ผมอยากเรียนคณะนี้พี่ แต่ผมสอบเข้าไม่ได้เสียที ผมสอบมา 4-5 ครั้งแล้วพี่”

“นายสอบไม่ได้ก็ไม่เห็นเป็นไร” พุทธบอก “แต่นายทำไมต้องโกหกปลอมตัวเข้ามา นายมีเจตนาอย่างไร”

“ผมไม่ได้ปลอม” สุทินชี้แจงฉะฉาน “ผมจะปลอมทำไม พี่ๆ ต้องจับผมได้อยู่แล้ว”

“แล้วนายทำอย่างนี้ทำไม” ดิฉันขู่ว่าพร้อมที่จะลงมือ

“ผมไม่อยากจะให้พวกพี่ๆ เสียใจ พวกที่ดีกับผมมาก ช่วยตีให้ช่วยให้กำลังใจผม ผมเลยไม่กล้าบอกว่า
ผมสอบไม่ได้ครับพี่ กลัวพี่เสียใจ”

ทุกคนที่รุมล้อมอยู่ต่างลดมือไม่ที่เงื้อง่า ดูเหมือนว่านาฬิกาของโลกได้หยุดลงเมื่อความมี
คุณธรรมเดินสวนทางเข้ามาตรงท้ายรถนั้น

ขอสาบานด้วยความรัก

ชีวิตของคนเรานี้คงมีสักครั้งหนึ่งที่เป็นเหมือนเปลวเทียนที่ลุกสว่างวูบขึ้นมา มันสว่างจนน่าแปลกใจ จนเราตื่นตะลึงไม่เชื่อ และลนลานล่กๆ ลนๆ อยู่นาน ผมยอมรับว่าตนเองเคยตื่นตื่นกับการสอบเอนทรานซ์มาแล้ว และไม่ใช่ตื่นตื่นสว่างวูบดังเปลวเทียนเท่านั้น มันยิ่งกว่านั้น

มันเป็นเช่นแสงแฟลชที่ทีมเข้าตาเรา ผมสอบเข้าคณะวิชาที่ผมเลือกไว้อันดับ 1 เลือกไว้อย่างที่ใจอยากเลือก ไม่ใช่เลือกเพื่อเอาใจเตี้ย แม่ อาม้า อาอ้อม

เพื่อนๆ ผมเกือบทั้งชั้นเหมือนกันที่เลือกเรียนที่นี่เป็นอันดับ 1 บางคนเลือกชั้นเดียวอันดับเดียวด้วยซ้ำอีก 5 อันดับที่มีสิทธิ์เลือกก็กลับไม่ยอมเลือก ถามว่าทำไมไม่เลือกให้ครบ ก็ได้คำตอบว่า

“ผมเลือกได้ชั้นเดียวนี้แหละ ซาติก่อนๆ ผมก็เลือกคณะนี้ จะให้เป็นคนหลายใจได้อย่างไร”

พี่จบหรือน้ำจบของพวกเรา พี่แกสอบมา 4 ครั้งแล้ว สอบจนเป็นน้ำเป็นปฐู สอบถามดูปรากฏว่าพี่จบแกเลือกคณะเดียวมาตลอด ตอนที่สอบติดเข้ามาเพื่อนๆ ช่วยรุ่นเขาเป็นซีเนียร์กันไปหมดแล้ว พอถึงคราวต้องตกที่นั่งน้องใหม่ พี่จบก็เลยโดนเพื่อนรุ่นพี่เล่นงานซะงอมไปเลย

ถามพี่จบว่าทำไมพี่ไม่ฉลาดเลือกหลายๆ คณะอย่างคนอื่น พี่จบแกมีเหตุผลน่าฟังอยู่

“มึงจะให้กูเรียนอะไรได้วะ ศิลปะนี่กูว่าฉลาดที่สุดแล้ว อย่างอื่นโง่หมด มึงรู้หรือเปล่า”

“จริงหรือพี่ พี่โง่หมดเลยหรือ” เพื่อนรุ่นน้องแซว

“เออ...มึงไม่ต้องมาอ้า ปีแรกคณะกูเลือกอันดับ 1 พวกอาจารย์ที่เขาตรวจข้อสอบเขาบอกว่าสอบติดคณะมึง แต่เพื่อนๆ กูมันเก่งกว่ากู กูเลยโดนปัดหล่นลงไป อาจารย์บอกว่ถ้ากูเลือกอันดับ 2 หรือ 3 กูได้ไปแล้ว”

“น่าเสียดายนะพี่ แล้วพี่ทำไงล่ะ”

“ปีต่อมากูเลยเชื่อแก เลือกเป็นอันดับ 3”

“อ้าว ก็ไหนพี่ว่าเลือกคณะนี้คณะเดียวไง”

“เออ...กูก็เลือกคณะเดียว แต่อันดับ 3”

“มันยังงี่งพี แล้วอันดับ 1 กับอันดับ 2 พีเลือกอะไร”

“โธ่ ใช้อ้อ กูก็ว่างไว้สิวะ ว่างไว้ 2 อันดับ”

“แล้วพีทำไมสอบไม่ได้ล่ะ วางแผนขนาดนี้แล้ว”

“อาจารย์บอกกูอีกว่ากูต่อมตัวเกินไป ไปเลือกอันดับ 3 ถ้ากูเลือกอันดับ 2 กูสอบติดไปแล้ว”

“ปีต่อมาเลยเลือกเป็นอันดับ 2 ไซ้ใหม่”

“เออ...ทำไมมึงรู้...แต่ก็ไม่ติดอีกแล้ววะ อาจารย์บอกว่ากูน่าจะเลือกอันดับ 5 จะติดพอดี ปีต่อๆ มาเลยปลง ปล่อยเลยตามเลย เลือกแม่งอันดับ 1 ไม่ฟังใครอีกแล้ว เพื่อนๆ มันบอกว่าอาจารย์เขาอำกู กูว่าอาจารย์เขาไม่น่าอำกูหรอก เขาคงพูดไปเล่นๆ แต่กูดันไปเชื่อเขาเอง ตอนก่อนสอบปีนี้เขายังพูดหัวเราะๆ กะกูเลยว่าทำไมนายไม่เลือกอันดับ 10 เลยวะ...มันมีชะเมื่อไรเล่าอันดับ 10 นี่ เป็นอาจารย์ทำไมถึงได้โง่อย่างนี้วะ”

คงจะต้องขอปรับความเข้าใจเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อยว่า การที่ผมพูดถึงความประทับใจอันรุ่งโรจน์ในชีวิตของเรา โดยการยกเอาการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาเป็นตัวอย่าง ที่จริงแล้วมิได้มีเจตนาที่จะยกตนข่มผู้อื่นเลย พวกเราชาวคลื่นสี่ข่าไม่มีใครที่จะมีเจตนาอะไรอย่างนี้ เพราะเนื้อแท้แล้วเป็นกลุ่มคนที่รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง และเกลียดการดูถูกดูผิดเป็นอย่างยิ่ง

ที่จริงแล้วการยกตนข่มท่านั้น ปกติคนธรรมดาก็ไม่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะว่าการยกตนเองนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย มันเป็นเรื่องหนักเกินความเป็นจริงที่คนเราจะไปยกตนเองได้ ยกไปทำไม เป็นคำถามที่จะต้องซักถามกันอีก ส่วนคำตอบที่ว่ายากตนไปเพื่อข่มคนอื่นนั้น ดูเป็นเรื่องไร้สาระทีเดียวที่คนเราจะต้องหนักหนาสาหัสกับการยกตนเองไปข่มคนอื่น คือสรุปว่า ถ้าเป็นเรื่องยากลำบากขนาดนี้แล้วจะไปทำทำไม

ว่าแล้วก็พูดออกนอกเรื่องไปอีกจนได้

ครับ ผมไม่อยากให้ทุกคนในโลกนี้พร้อมใจกันคิดว่าชีวิตที่ดีที่สุดที่ถูกต้องคือชีวิตที่ต้องผ่านมหาวิทยาลัย ใครสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ คนนั้นเป็นคนโง่ เป็นคนไม่ประสบความสำเร็จ ความจริงคนจบมหาวิทยาลัยแล้วชีวิตต้องล้มเหลวก็มีอยู่มากมาย และในทางกลับกัน คนไม่เคยผ่านมหาวิทยาลัยมาก่อนเลย เขาก็อาจจะ

ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ดังนั้นการที่ผมยกเอาเหตุการณ์ของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นความรุ่งโรจน์
ของชีวิตนั้น จึงขออภัยว่ามันคงเป็นความรุ่งโรจน์เฉพาะในส่วนชีวิตผมและเพื่อนๆ เท่านั้น อย่าได้เอาไป
เปรียบเทียบกับคนอื่นเขาทีเดียว เพราะแม้แต่ตัวผมเอง ความตื่นเต้นในเรื่องของการสอบเข้าก็ยังไม่ไป
เหมือนกับของคนอื่น

ก็ปีที่ผมสอบเข้าได้นั้น ผมไม่ได้ตื่นเต้นเท่ากับปีที่ผมสอบไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

ตอนที่ผมสอบเอนทรานซ์เป็นปีแรก เป็นปีที่เรียกว่าสด...สดแบบมีเลือดซิบๆ เลยทีเดียว ปีนั้นขอ
กระซิบบอกว่ามันตื่นเต้นตั้งแต่ตอนไปกวดวิชาแล้ว ใจเรามั่นเป็นคนรู้ตัวเองว่าเป็นคนเก่ง เราก็เลยกว้าง ไม่
ค่อยสนใจจะตีให้ตัวเองเท่าไร แต่ผ่าไปตีเข้าให้กับสาวๆ เรื่องอย่างนี้ขออย่าประณามด้วยความรักกับผมเลย
เรื่องตีให้กับสาวๆ นี้ ใครๆ ที่มีเลือดกลืนสีเข้มขึ้นเขาก็เป็นกันทั้งนั้นแหละ

ครับ ก็ความที่มันตีเข้าให้คนอื่น ตัวเองก็เลยไป...ตอนไปฟังผลเอนทรานซ์นั้นเห่อไปฟังกันตั้งแต่เย็น
ก่อนวันประกาศ เพราะรู้ว่าเขาจะเอาประกาศมาติดไว้ตอนสี่ทุ่ม กะว่าคืนนั้นไม่นอนกันเลยทั้งคืน นั่นเป็นความ
มันที่ไร้สาระโดยแท้

ปีนั้นถ้าจำไม่ผิด ฟังผลที่ทบวงฯ ย่านถนนศรีอยุธยา ฟังที่นี่ทีเดียวเท่านั้น ที่อื่นไม่มัน ที่นี้มีคนเยอะยัง
กับตลาดนัด ส่วนจะฟังอยู่กับบ้านนอนดูทีวี หรือโทรศัพท์ไปถามเหมือนเดี๋ยวนี้นี้ แต่ก่อนนั้นยังไม่ไฮเทคเท่า
เดี๋ยวนี้นะ

หลายคนเตรียมไม้ขีด ไฟแช็ก หรือไฟฉายไป เพื่อส่องหารายชื่อ เพราะที่นั่นมันเป็นสนามกว้างแล้วตั้ง
บอร์ดติดรายชื่อไว้ ไม่มีไฟเพราะเขาให้มาดูตอนเช้า แต่เราผ่ามาดูกลางคืนเอง

ผมจุดไฟแช็กวาบเดียว ไล่ชื่อดูที่แผ่นประกาศเพียงเที่ยวเดียวก็ดับไฟ เดินคอตกลับบ้าน เพื่อนที่ไป
ด้วยกันพยายามพูดให้กำลังใจว่า

“ดูหัวหรือเปล่า”

“กลับไปดูอีกเที่ยวหนึ่งไหม”

“ไปดูที่มหาวิทยาลัยดีกว่า ดูที่นี่อาจพิมพ์ตกก็ได้”

สารพัดที่มันจะทำให้ผมลังเลใจ ผมก็ได้แต่ตะคอกใส่มันไปว่า

“มึงอย่าทำให้กูรู้สึกว่าคุณแย่ไปกว่านี้เลยวะ รายชื่อแค่ 30 กว่าคน กูดูเที่ยวเดียวก็รู้แล้วว่ากูไม่ติด อย่าให้ กูต้องโง่กลับไปดูอีกเลย”

ผมได้ค่าเพื่อนจนพอใจ เพราะรู้สึกเหมือนได้ค่าตัวเองด้วย

เรื่องมันเกิดขึ้นอย่างนั้นแล้ว ผมจึงได้บอกว่าเป็นปีต่อมาเป็นปีที่ผมสอบเอนทรานซ์ได้จริงๆ ผมกลับไม่ ตื่นเต้นเสียเลย เพราะตลอดทั้งปีที่ผมตกงาน ตกเรียน ต้องเดินเตร็ดเตร่อยู่บนผืนแผ่นดินไทยใหญ่อุดมดินดีสม เป็นสลัม ผมต้องทำตัวสงบเสถียร หายใจแต่น้อย กินอาหารแต่พอควร ใช้พลังงานให้เหมาะสมกับคนที่ไม่เคย เสียภาษีให้รัฐ

ปีนี้จึงเป็นปีที่ผมไม่กร่างเลย ไม่ตีวให้ใคร ไม่แนะนำใคร และตอนที่ไปฟังผลสอบผมก็ไม่ได้ไปลุ้นตัวเอง เลย ไปส่องไฟดูให้คนอื่น ช่วยคนโน้นคนนี้ ช่วยคุณแม่อีกกำลังจะเป็นลมเพราะค้นหารายชื่อลูกสาวไม่เจอ จน เกือบรุ่งสางจึงมีเพื่อนมาคอยส่งข่าวว่าผมสอบได้ แต่ผมก็ยังทำเป็นไม่ยี่หระ (ทำอย่างไรก็ไม่รู้) ยังไม่ยอมไป ส่องไฟที่ประกาศของคณะ ทั้งนี้ไม่ใช่อะไรหรอก ผมกลัวว่าจะส่องไปแล้วไม่เจอชื่อตัวเองเสียมากกว่า

มันเป็นบาดแผลซ้ำรอยที่เคยเป็นมาแล้วนั่นเอง

ผมเดินย้อนกลับไปมหาวิทยาลัยและได้พบชื่อตัวเองในตอนสายๆ ของวันรุ่งขึ้น

พี่จบหรือน้ำจบบกแดงเป็นเหมือนผมนั่นแหละ เรียกว่าสอบทั้งไว้เลยไม่ต้องไปสนใจ ยิ่งปีหลังๆ พี่แกก็ยิ่ง ไม่สนใจที่จะไปฟังประกาศผล ดังนั้นในวันมอบตัวสอบสัมภาษณ์น้ำจบบกแดงจึงมาสอบเป็นคนสุดท้าย เพื่อนฝูง ต้องพากันไปตามตัวจากที่ทำงาน พี่จบต้องลาออกจากงานเพื่อมาเรียน เห็นเพื่อนๆ ที่เป็นซีเนียร์บ่นให้ฟังต่อ หน้าเจ้าตัวว่า

“ไอ้จบมันรับราชการมานาน น่าเสียดาย ใกล้เคียงปลดเกษียณได้บำเหน็จบำนาญอยู่แล้วเชียว ต้องมา เรียนหนังสืออีก”

“เฮ้ย!...มันไม่ถึงขนาดนั้นหรอกน่า” น้ำจบบกทำค่านอย่างเคื่องๆ

น้ำจบบอกใครๆ ว่าแกเป็นคนกรุงเทพฯ แต่เพื่อนๆ รุ่นน้องห้องเดียวกันมักจะไม่ค่อยเชื่อ คำที่แกตัวดำ เตี้ย กรามใหญ่ ค่อนไปทางคนอีสาน ใครที่ไปยั่วๆ แกบ่อยๆ จนแกเกิดเลือดเดือดขึ้นมา แกก็จะผรุสวาทออกมา ดังๆ ว่า

“ไอ้บ้า กูอยู่แถบลาดพร้าว ก็อีสานของกรุงเทพฯ คนแถบนี้หน้าตาอีสานทุกคนแหละโว้ย”

หรือไม่แกก็จะบอกด้วยสำเนียงกระแทกกระทั้นว่า

“เฮอ...กูมันลาว กูมันจน กูมันหน้าเหมือนคนอีสาน”

ถ้าน้ำจบบูดกระแทกกระเทียบแบบนี้แสดงว่าน้ำจบบเริ่มน้อยใจ ซึ่งก็มักจะเรียกเสียงเฮฮาจากพวกเราได้ทุกที

ถึงแม้ว่าน้ำจบบจะเป็นคนที่มีศักยภาพสูงในทุกๆ ด้านสำหรับเรา โดยแกเป็นที่ปรึกษาของพวกน้องๆ ทุกคน และแกก็เป็นผู้นำห้องด้วยเสมอ แต่สิ่งที่ทุกคนรู้ๆ กันอยู่ก็คือ ในทางอารมณ์นั้นน้ำจบบมิได้พัฒนาไปสักเท่าไร แกดูเฉื่อยง่ายแต่หายเร็ว แกแสนงอน แต่ก็สงบราบคาบเร็ว

มีตัวอย่างที่พอยกให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ คือเมื่อตอนที่พวกเรายกขบวนไปดูหนังกันที่โรงหนังสยาม แนนอน ไปกันมากๆ ขนาดนั้น น้ำจบบของเราก็ต้องเป็นคนเก็บเงิน ตั้งแต่ค่ารถ ค่าอาหาร ไปจนถึงค่าดูหนัง

พอไปถึงโรงหนัง น้ำจบบถือเงินอยู่กับมือ แกก็ต้องเป็นผู้ไปซื้อตั๋วเป็นธรรมดา ระหว่างที่แกไปยื่นเข้าคิว อันยาวเหยียด พวกเราที่ยืนกันเป็นกลุ่มเตีร็ดเตีร็ดอยู่แถวคิวนั้น ใครต่อใครก็พากันเกิดไอเดียขึ้นมาว่า “หาน้ำจบบไม่เจอ” ซึ่งจริงๆ แล้วน้ำจบบแกก็เพียงคล้ายเด็กเล็กๆ ที่ไปเข้าคิวกับผู้ใหญ่เท่านั้น บางคนก็บอกว่า

“ตัวเด็กเข้าคิวทางด้านโน้นครับ” ตอนนั้นแกก็ชักจะโกรธตุ้ยๆ ขึ้นมาแล้ว แต่ก็ยังพอระงับสติอารมณ์อยู่ พอไปถึงเคาน์เตอร์นี้สิ หัวแกไหล่พ้นเคาน์เตอร์มานิดเดียวจริงๆ ทำให้พวกเราหัวร่อกันกึกกักๆ เป็นเหตุให้แกเสียสมาธิ มัวแต่หันมาระแวงระวังพวกเรา พนักงานขายตั๋วคงถามถึงจำนวนที่นั่ง แต่น้ำจบบแกหูอื้อไม่ได้ยินอะไรเสียแล้ว พนักงานก็เลยตัดคิวแกออกหันไปขายให้กับคนถัดไป ทำให้แกหลุดออกนอกคิวมายืนหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ

ฝ่ายพวกเราบ้างช่างยูเห็นภาพนี้เข้าก็เกิดอารมณ์ขบขันและเกิด ไอเดียขึ้นมาว่า

“น้ำ...เขามองไม่เห็นน้ำมั้ง”

เท่านั้นเอง น้ำแกก็เดินสายอาดๆ เข้าไปที่เคาน์เตอร์ขายตัว

“เออ...กุ่มันเลว กุ่มันจน กุ่มันเตี้ย ไม่ดูของมึงก็ได้วะ”

วันนั้นกว่าจะซื้อตัวได้ก็เล่นเอาไกลาหล ต้องยื้อยุดุดมือให้น้ำแกยอมเข้าโรงหนังอยู่นานทีเดียว

ถ้าน้ำจจะเป็นคนที่ซrachที่สุดในห้อง ธงชาติก็เป็นเพื่อนที่อายุน้อยที่สุด ธงชาติหรือที่เพื่อนรุ่นพี่ตั้งชื่อให้ใหม่ว่า “เบบี้บอย” ตามอายุและหน้าตาที่ดูเหมือนจะยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม

เบบี้บอยของเรามาจากโรงเรียนเตรียมฯ ไม่ได้เรียนผ่านอาชีวะหรือช่างศิลป์ เขาจึงมาได้เร็วกว่าทุกคน กระว่าถ้าเขาเรียนไปจนจบโดยไม่มีตกซ้ำชั้นเขาจะอายุเพียง 20-21 ปีเท่านั้น ตอนเบบี้บอยเป็นซีเนียร์พวกเราน้องนึกว่าเขาเพิ่งมาติวสอบเอนทรานซ์ จึงมีเรื่องตลกอยู่บ่อยๆ ที่เขาปลอมตักเข้าไปเรียนกับเด็กรุ่นน้อง

และที่เขาบอกกันว่าคนแก่กับเด็กนั้นมักจะถูกชะตากันคงเป็นจริง เพราะน้ำจกับไอ้บอยของเรามักจะมีเรื่องซุบซิบแอบปรึกษาหารือกันอยู่เสมอ จนเพื่อนๆ แก่สังอำน้ำจกับแกเลี้ยงตั๋ยหวังจะเอาไอ้บอยไว้ใช้ล้างตุ่ม คือไอ้ล้างตุ่มล้างโง่งนี่ผมจะไม่ขออธิบายละนะ เก็บไว้คิดเป็นการบ้าน ใครนึกได้แล้วก็เก็บไว้ไม่ต้องบอกใคร

สำหรับความลับที่คนต่างกัยสองคนมีต่อกันนั้น ถ้าหากว่าใครได้รู้แล้วก็ต้องร้องอ้อ เพราะว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ท่านผู้เฒ่ามักจะเป็นที่ปรึกษาเรื่องของการรักให้กับเด็กอ่อนอย่างเบบี้บอย

“ไอ้บอย มึงมันอ่อนหัด ไอ้เด็กน้อยเจ้ย มึงรู้ไหม ตี้อเท่านั้นครองโลก แฟนข้านะจีบมา 5-6 ปีไวยถึงจะโอเค ข้าตี้อของข้าทุกวันจนเขาใจอ่อน”

“ไอ้โห ต้องใช้เวลานานขนาดนั้นเลยหรือพี่ ผมคงหมดแรงไปก่อนนะ ดูแต่พี่ซิ กว่าจะโอเคเล่นเอาแก๊งก์”

“ไอ้บอย...เตี้ยบ๊ิด มึงอย่ามากัดกู รักจะมีแฟนต้องเชื่อผู้ใหญ่”

“โหพี่ เขาไม่ม่งหน้าผมเลยนะ เดินกั่มหน้าจูดๆ คงเป็นคนขี้อายตัวย เลยเข้าไม่ถึง”

“มึงมันก็ขี้อายพอกัน อย่างงี้มันจะไปปังกันได้ยังไงไร คนหนึ่งม่งดิน อีกคนม่งฟ้า”

“เขาอยู่คณะสถาปัตยกรรม น่ารักจริงๆ”

“เอางี้สิ เขาชอบอะไรมึงไปสืบมา ชอบอ่านหนังสือไหม ถ้าชอบชอบประเภทใด หรือชอบดูหนัง หนังสืแบบไหน อย่างช้าๆ แฟนช้าชอบฟังเพลงไทยเดิม ช้าเลยร้องเพลงจิบชะอยู่มือ ไปเลยไปนะไปสืบมา แล้วรีบมาบอกช้า”

วันรุ่งขึ้นได้บอยก็รีบกลับมาส่งข่าวทันทีทันใด

“พี่...ผมรู้แล้ว เพื่อนเขาบอกว่าเขาชอบดนตรีชอบเพลง เห็นว่าชอบไปดูคอนเสิร์ตบ่อยๆ ทำไงดีพี่”

“เออ เดียวใจเย็นๆ เราชู่ว่าเขาชอบดนตรีก็ดีแล้ว”

“เราไปซื้อตั๋วคอนเสิร์ตมาให้เขาไหม”

“เฮ้ย ยังก่อนๆ เราไม่ควรจะทำอะไรง่าย ๆ อย่างที่คนธรรมดาทำกัน เรายังเป็นคนศิลปิน เราต้องเป็นตัวของตัวเอง ช้าว่าเราต้องทำอะไรที่ลึกซึ้งกว่านั้น เช่น เราต้องเป็นนักดนตรีซะเอง เขาจะต้องปลื้มถ้าคนรักดนตรีรู้ว่าชายหนุ่มที่ตัวสนิทใจเป็นนักดนตรี”

“ผมจะเล่นอะไรดีล่ะ”

“มึงเคยเล่นอะไรมาก่อนหรือเปล่า ถ้าเคยก็ไปซื้อเครื่องดนตรีมาฝึกจนเก่ง แล้วก็หาโอกาสไปเล่นให้เขาฟัง”

“เด็ดเลยพี่ ผมชอบตีกลอง แต่ผมจะต้องไปซื้อกลองชุดมาเลยหรือพี่”

“โฮ...โฮโง...โฮเด็กฮอน จะจับผู้หญิงนี่นะ ใช้จับด้วยกลอง โฮบ้า เขาได้หาว่ามึงเป็นคนป่าคนดอยเอาสิวะ หาได้เครื่องดนตรีที่มันดูดีหน่อย”

เบบี๋บอยของเราพยายามหาเครื่องดนตรีต่างๆ มาเสนอแนะกับน้ำจิบผู้อาวุโส นับตั้งแต่ดนตรีพื้นบ้านอย่างแคน โปงลาง ระนาด ซอด้วง ซออู้ แต่ก็ยังไม่ตกลง จนในที่สุดเบบี๋บอยไปหาไวโอลินมาได้ ปลงใจแล้วว่า จะต้องหัดไวโอลินแน่ๆ

บอยสีไวโอลินในทุกๆ ที่ ห้องเรียน โต๊ะทำงาน ห้องน้ำ โรงอาหาร และกลางสนาม เขาซ้อมทั้งกลางวัน กลางคืน เช้ามีด และตอนดึก ทำให้เดือดร้อนชาวบ้านที่อยู่ข้างเคียง เพราะเสียงของคนหัดสีไวโอลินนั้นมันช่าง

บาดหูดีเหลือเกิน ในที่สุดพอเจ้าบอยของเราหัวไวโอดินไปที่ไหน เพื่อนฝูงเป็นแตกฮือ หอบข่าวของหนีกันเป็นทาง

ท่าทางของบอยที่หนีไวโอดินและถือคันชกอยู่นั้น เหมือนกับว่ามันกำลังจะทำร้ายไวโอดิน จนเพื่อน ๆ พากันล้อเลียนว่า

“ไอ้บอย นายเซ็นไวโอดินให้ฟังชกเพลงซี” แทนที่จะบอกว่าสีไวโอดิน

แต่นานเข้าทั้งผู้ฟังและผู้เล่นก็ราซ้อกันไปเอง โดยที่บอยพอจะเซ็นไวโอดินได้เพียงต้นๆ ของเพลงออกลด แลงชายนั้เพลงเดียว และเพลงตามคำขอที่ขอกันบ่อยๆ ก็คือเพลง “เซ็นครกขึ้นเขา”

แต่เหตุการณ์ไม่ได้ทำให้ต้องสงบลงครมธุลงไปได้ เพราะต่อมากบอยก็ไปหาซื้อแซ็กโซโฟนมาตัวหนึ่ง คราวนี้เสียงของแซ็กโซโฟนทำเอาเพื่อน ๆ เดือดร้อนไปตามๆ กัน คำที่เสียงของมันบาดไปได้ถึงไหนๆ

น้ำจบบกก็ไม่ค่อยจะเห็นด้วยกับการหัดแซ็กโซโฟนไปจับสาว

“ไอ้บอย มึงจะหัดเป่าแซ็กโซโฟนไปจับสาวเลยหรือวะ เขาไม่วังหนีมึงหรือ กูว่าหาอะไรเบาๆ มาหัดดีกว่า จะเป็นขลุ่ยหรือก็ตาก็ได้”

แต่ก็นั่นแหละ เหมือนกับว่าบอยได้ลงทุนไปแล้วตั้งแต่ 3-4 บาท จะทิ้งไปก็ดูอะไรอยู่ เขาก็เลยหาทางปลื้กตัวไม่เป่าให้เพื่อน ๆ ในคณะได้ยินบ่อยนัก ระยะเวลาบอยมักจะเตร็ดเตร่ไปที่หน้าคณะสถาปัตยกรรมตั้งแต่เช้า แล้วเอาเจ้าแซ็กโซโฟนตัวโปรดติดมือไปด้วย เขาจะนั่งเป่าหันไปทางหน้าคณะสถาปัตย์ รอจนสาวเจ้ากรรมติกระเมี้ยนดินเปียดประตูเข้าคณะไป รอจนสาวเจ้าขึ้นห้องเรียนชั้นที่ 2 รอจนเธอชะโงกหน้าต่างมา 2 ครั้ง บอยจึงเลิกเป่า หอบแซ็กกลับคณะ จนเย็นจึงเริ่มคอนเสิร์ตต่อ โดยที่ตอนเย็นนี้มักมีพรรคพวกมารุมส่งเสียงเชียร์กันลั่น

สาวเจ้าคงรู้ตัว เพราะวันต่อๆ มาเธอก็หลบกลับบ้านทางประตูหลังไปเลย

งาน “แห่แก้ว” หรือที่เราเรียกกันสั้นๆ ว่างาน “แห่แก้ว” คืองานกลางคืนที่รุ่นน้องจัดเลี้ยงขอบคุณรุ่นพี่ ซึ่งตลอดเวลาที่พวกเขาเข้ามาเป็นน้องใหม่ เหล่าบรรดารุ่นพี่ให้ความดูแลเป็นอย่างดี พวกเขาจึงเกิดความสำนึกในบุญคุณเลยจัดงานเลี้ยงขึ้น

งานอย่างนี้ก็ต้องพยายามหยุดเรียนให้ได้ตั้งแต่เช้ามืดไปจนมืด จัดเตรียมอาหารการกิน จัดเวทีแสดง ขนเครื่องดนตรีลำโพงมาตั้งแต่กลางวัน พวกแขกเหรื่อจะมากันในตอนเย็น

น้องบอยของเราวันนี้ดูจะงใจหล่อเป็นพิเศษ เพราะแต่งตัวยังกะนักดนตรีร็อก ผูกผ้าลายดอกที่หัวปลอยผมชี้โด่ชี้เต่ออกมา เสื้อก็ใส่เสื้อหนัง นุ่งยีนครบเครื่อง บอยเดินเตร็ดเตร่ทั้งที่คณะจะไปเมียงๆ มองๆ ที่คณะสถาปัตย์ สืบได้ความว่าวันนี้น้องหนูของเขามาเรียนแต่เช้า และก็คงกลับดึกด้วยเพราะมีงานเยอะ ดูเหมือนว่าบอยกำลังอยู่ในลักษณะครุ่นคิดคล้ายกำลังวางแผนอะไรสักอย่าง เขาเดินไปเดินมาระหว่างคณะกับคณะสถาปัตย์ เดินขึ้นไปชั้น 2 แล้วก็ลงมา ทำอยู่อย่างนี้จนเย็น

ตกเย็นย่ำค่ำมืดแล้ว พวกรุ่นพี่แต่งตัวกันเอี่ยมเพี่ยม ทอยยกันมา แต่มีโกลาหลกันขึ้นที่บนเวที เครื่องดนตรีมีกีตาร์ไฟฟ้า ลำโพง และแอมป์ลิไฟเออร์หายไปจากเวทีอย่างไม่มีร่องรอย นักดนตรีเข้าประจำที่แล้วเตรียมจะลองเสียง พี่จบเดินง่วนเพราะเขาเป็นคนรับผิดชอบไปเช่าเครื่องดนตรีมา เสียงแก็ดเดินบนไปด่าไป แต่แก็ดจะด่าใครไม่มีใครรู้

คืนนั้นถ้าใครได้เดินผ่านหน้าคณะสถาปัตย์คงจะได้ยินเสียงกีตาร์ลีดดังระเบิดขึ้น เสียงของมันผ่านลำโพงไฟฟ้าดังกรีดก้องไปในความมืด มันไม่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นเสียงของดนตรี แต่มันเป็นศิลปะที่สามารถระบายความรู้สึกคับแค้น มีแรงอัดอั้นของคนดีได้เป็นอย่างดี

คงไม่มีใครรู้ว่าหลังจากที่สาวเจ้าหายจากอาการช็อกไปแล้ว เธอจะได้เข้าใจในความหมายของสำเนียงดนตรีที่กรีดสาบานด้วยความรักอันเปี่ยมด้วยศิลปะนั้นหรือไม่ อะไรก็ตามที่เป็นงานรังสรรค์ใหม่ๆ ของศิลปินบนโลกนี้ อาจต้องให้เวลาอีกสัก 2 หรือ 3 ทศวรรษ ผู้คนจึงจะพอเข้าใจ

และเมื่อถึงเวลานั้น รักของบอยอาจจะน่าชะแระเกินไปแล้วก็ได้